

EUROPEJSKA KONWENCJA O TELEWIZJI

sporządzona w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r.

(Dz. U. z dnia 29 marca 1995 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 5 maja 1989 r. została sporządzona w Strasburgu Europejska konwencja o telewizji ponadgranicznej w następującym brzmieniu:

EUROPEJSKA KONWENCJA O TELEWIZJI PONADGRANICZNEJ

PREAMBUŁA

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne Państwa-Strony Europejskiej konwencji kulturalnej - sygnatariusze niniejszego dokumentu,

zważywszy na fakt, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności jej Państw członkowskich w celu gwarantowania i realizacji ideałów i zasad stanowiących ich wspólne dziedzictwo;

zważywszy, że godność i jednakowa wartość każdego człowieka stanowią fundamentalne elementy tych zasad;

zważywszy, że wolność wyrażania opinii i informacji, przewidziana w artykule 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, stanowi jedno z zasadniczych założeń społeczeństwa demokratycznego i jeden z podstawowych warunków dla jego rozwoju i rozwoju każdej jednostki;

potwierdzając swe oddanie zasadom wolnego przepływu informacji i idei oraz niezależności organizacji nadawczych, co stanowi nieodzowną podstawę ich działalności;

potwierdzając znaczenie transmisji telewizyjnych dla rozwoju kultury i wolnego formowania opinii w warunkach gwarantujących pluralizm i równość szans dla wszystkich demokratycznych grup i partii politycznych;

przekonane, że ciągły rozwój techniki informacji i komunikacji powinien służyć popieraniu, niezależnie od granic państw, prawa do wyrażania myśli, do poszukiwania, odbierania i przekazywania informacji oraz idei, bez względu na ich źródło;

pragnąc stworzyć publiczności coraz większy wybór usług programowych, powiększając tym samym dziedzictwo Europy i rozwijając jej twórczość audiowizualną, oraz zdecydowane osiągnąć ten kulturalny cel poprzez wysiłki na rzecz zwiększenia produkcji i obiegu programów wysokiej jakości, spełniając tym samym oczekiwania publiczności w dziedzinie polityki, kultury i edukacji;

uznając potrzebę konsolidacji wspólnych szerokich podstaw regulacji prawnej;

mając na uwadze Rezolucję nr 2 oraz Deklarację Pierwszej Europejskiej Konferencji Ministerialnej na temat polityki środków masowego przekazu;

pragnąc rozwijać zasady zawarte w istniejących zaleceniach Rady Europy co do zasad reklam telewizyjnych, równości kobiet i mężczyzn w środkach masowego przekazu, wykorzystania możliwości satelitarnych dla celów telewizyjnych i radiowych oraz popierania produkcji audiowizualnej w Europie,

postanowiły, co następuje:

Rozdział I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

Niniejsza konwencja dotyczy usług programowych zawartych w transmisjach. Celem jej jest ułatwienie Stronom transmisji międzynarodowych oraz retransmisji telewizyjnych usług programowych.

Artykuł 2

Wyjaśnienie pojęć

W rozumieniu niniejszej konwencji:

- a) "transmisja" oznacza pierwotną emisję, za pomocą nadajnika naziemnego, kabla lub jakiegokolwiek rodzaju satelity, w postaci zakodowanej lub nie, telewizyjnych usług programowych do odbioru masowego. Nie obejmuje usług komunikacyjnych świadczonych na życzenie indywidualne;
- b) "retransmisja" oznacza fakt odbioru i jednoczesnego nadania, bez względu na zastosowane środki techniczne, całych i nie zmienionych telewizyjnych usług programowych lub ważnych fragmentów takich usług, emitowanych przez stację telewizyjną do odbioru masowego;
- c) ⁽¹⁾ "nadawca" to osoba fizyczna lub prawna, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za układ telewizyjnych usług programowych przeznaczonych do powszechnego odbioru i transmituje je lub zleca ich transmisję w całości i bez zmian osobom trzecim;
- d) "usługa programowa" oznacza wszystkie części pojedynczej usługi świadczonej przez danego nadawcę w znaczeniu określonym w poprzednim ustępie;

- e) "europejskie dzieła audiowizualne" są to dzieła twórcze, których produkcją lub koprodukcją zarządzają europejskie osoby prawne lub fizyczne;
- f) ⁽²⁾ "reklama" to każdy publiczny przekaz nadawany za opłatą lub inną formą wynagrodzenia albo w celach autopromocji, zmierzający do promowania sprzedaży, zakupu lub wynajmu produktu lub usługi, promocji idei lub sprawy albo osiągnięcia innego efektu pożądanego przez reklamodawcę lub samego nadawcę;
- g) ⁽³⁾ "telesprzedaż" oznacza bezpośrednio oferty nadawane do widowni, mające na celu dostarczenie towarów lub usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań w zamian za opłatę;
- h) ⁽⁴⁾ "sponsoring" oznacza udział osoby fizycznej lub prawnej, nie zaangażowanej w działalność transmisyjną ani w produkcję dzieł audiowizualnych, w bezpośrednim lub pośrednim finansowaniu programu w celu promocji jej nazwy, znaku fabrycznego lub wizerunku.

Artykuł 3

Zastosowanie

Niniejszą konwencję stosuje się do wszelkich usług programowych transmitowanych lub retransmitowanych przez jednostki lub środki techniczne w ramach jurysdykcji Strony konwencji, zarówno za pośrednictwem kabla, nadajnika naziemnego, jak też satelity, gdy usługi te mogą być odbierane pośrednio lub bezpośrednio, na terytorium jednej lub kilku spośród pozostałych Stron.

Artykuł 4

Wolność odbioru i retransmisji

Strony zagwarantują wolność wyrażania opinii i informacji zgodnie z artykułem 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także swobodny odbiór oraz nie będą ograniczać retransmisji na swych terytoriach usług programowych zgodnych z warunkami niniejszej konwencji.

Artykuł 5⁽⁵⁾

Obowiązki Stron transmitujących

1. Każda Strona transmitująca zapewni zgodność z niniejszą Konwencją wszystkich usług programowych transmitowanych przez nadawcę podlegającego jej jurysdykcji.
2. W rozumieniu niniejszej Konwencji nadawcą podlegającym jurysdykcji Strony jest:
 - nadawca, którego uważa się za ustanowionego na terytorium tej Strony zgodnie z przepisem ustępu 3,
 - nadawca, do którego stosuje się przepis ustępu 4.
3. W rozumieniu niniejszej Konwencji nadawcę uważa się za ustanowionego na terytorium Strony, zwanej odtąd "Stroną transmitującą", w następujących przypadkach:
 - a) nadawca ma swoją siedzibę na terytorium tej Strony i decyzje dotyczące układu programowego podejmowane są na terytorium tej Strony;

- b) jeśli nadawca ma swoją siedzibę na terytorium jednej Strony, lecz decyzje dotyczące układu programowego podejmowane są na terytorium innej Strony, to uważa się go za ustanowionego na terytorium tej Strony, gdzie działa znacząca część personelu związanego z wykonywaniem telewizyjnej działalności nadawczej; jeśli znacząca część personelu związanego z wykonywaniem telewizyjnej działalności nadawczej działa na terytorium każdej z tych Stron, to nadawcę uważa się za ustanowionego na terytorium Strony, w której ma on swoją siedzibę; jeśli znacząca część personelu związanego z wykonywaniem telewizyjnej działalności nadawczej nie działa na terytorium żadnej z tych Stron, to nadawcę uważa się za ustanowionego na terytorium Strony, w której pierwotnie rozpoczął emisję sygnału zgodnie z systemem prawnym tej Strony, pod warunkiem że utrzymuje on stałe i rzeczywiste związki z gospodarką tej Strony;
 - c) jeśli nadawca ma siedzibę na terytorium Strony, lecz decyzje dotyczące układu programowego podejmowane są na terytorium Państwa, które nie jest Stroną niniejszej Konwencji albo odwrotnie, to uważa się go za ustanowionego na terytorium zainteresowanej Strony, pod warunkiem że znacząca część personelu związanego z wykonywaniem telewizyjnej działalności nadawczej działa na terytorium tej Strony;
 - d) jeśli, przy zastosowaniu kryteriów ustępu 3 artykułu 2 Dyrektywy 97/36/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 czerwca 1997 r. zmieniającego Dyrektywę Rady 89/552/EEC w sprawie koordynacji określonych przepisów prawa, ustawodawstwa lub działań administracyjnych w państwach członkowskich w zakresie nadawania programów telewizyjnych, nadawcę uważa się za ustanowionego w Państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej, to również w świetle niniejszej Konwencji uważa się go za ustanowionego w tym państwie.
4. Jeżeli do nadawcy nie mają zastosowania przepisy ustępu 3, uznaje się, że podlega on jurysdykcji Strony, zwanej Stroną transmitującą, w przypadku gdy:
- a) korzysta z częstotliwości przyznanej przez tę Stronę;
 - b) chociaż nie używa częstotliwości przyznanej przez Stronę, to korzysta z pojemności satelity należącego do tej Strony;
 - c) chociaż nie używa ani częstotliwości przyznanej przez Stronę, ani pojemności satelity należącego do Strony, to używa stacji dosyłającej sygnał do satelity, znajdującej się na terytorium tej Strony.
5. Jeśli niemożliwe jest ustalenie Strony transmitującej na podstawie przepisu ustępu 4, to Stały Komitet rozważy tę kwestię na podstawie przepisu artykułu 21 ustęp 1 litera a) niniejszej Konwencji, w celu ustalenia tej Strony.
6. Niniejsza Konwencja nie ma zastosowania wobec programów telewizyjnych przeznaczonych wyłącznie do odbioru w państwach niebędących Stronami niniejszej Konwencji oraz które nie są odbierane bezpośrednio lub pośrednio przez widownię na terytorium jednej lub kilku Stron.

Artykuł 6

Zapewnienie informacji

1. Obowiązki nadawcy zostaną wyraźnie i odpowiednio określone w upoważnieniu wydanym przez kompetentne władze każdej ze Stron lub w umowie wynegocjowanej z tymi władzami albo też przez jakiegokolwiek inne środki prawne.

2. Kompetentne władze każdej Strony transmitującej udostępnią na żądanie informacje na temat nadawcy. Informacje takie będą zawierać co najmniej nazwę lub określenie, siedzibę oraz status nadawcy, nazwę jego przedstawiciela prawnego, skład jej kapitału, charakter, cele i sposób finansowania usług programowych, jakie nadawca ten świadczy lub ma zamiar świadczyć.

Rozdział II

SPRAWY PROGRAMOWE

Artykuł 7

Obowiązki nadawcy

1. Wszystkie części składowe usług programowych w swym sposobie prezentacji oraz treści powinny szanować godność człowieka oraz podstawowe prawa innych.

W szczególności nie mogą one:

- a) być nieprzyzwoite, a zwłaszcza zawierać pornografii,
- b) nadmiernie eksponować brutalności lub stwarzać prawdopodobieństwa wzbudzania nienawiści rasowej.

2. Wszystkie części składowe usług programowych, stwarzające niebezpieczeństwo zaburzenia fizycznego, umysłowego lub moralnego rozwoju dzieci i młodzieży, nie będą umieszczane w programie wówczas, gdy z uwagi na czas nadawania oraz oglądalność istnieje niebezpieczeństwo, że dzieci i młodzież mogłyby je oglądać.

3. Nadawca gwarantuje, że dzienniki będą uczciwie przedstawiały fakty i wydarzenia oraz stymulowały swobodne formowanie opinii.

Artykuł 8⁽⁶⁾

Prawo do odpowiedzi

1. Wszystkie Strony transmitujące gwarantują, że każda osoba fizyczna lub prawna, bez względu na narodowość lub miejsce zamieszkania, będzie mogła skorzystać z prawa do odpowiedzi lub innych podobnych środków prawnych lub administracyjnych w związku z programami transmitowanymi przez nadawców podlegających jurysdykcji danej Strony w rozumieniu artykułu 5. W szczególności Strony zagwarantują możliwość skutecznego korzystania z prawa do odpowiedzi, określając czas zamieszczenia odpowiedzi oraz inne warunki korzystania z tego prawa. Skuteczne korzystanie z tego prawa lub innych podobnych środków prawnych czy administracyjnych będzie gwarantowane zarówno przez koordynację czasową, jak i przez odpowiednie procedury.

2. W tym celu nazwa usługi programowej lub nadawcy odpowiedzialnego za tę usługę programową powinna być podawana w stosowny sposób i w regularnych odstępach czasu.

Artykuł 9⁽⁷⁾

Dostęp widowni do informacji

Strony zbadają i w razie konieczności podejmą środki prawne, takie jak wprowadzenie prawa do krótkich relacji z wydarzeń budzących szczególne zainteresowanie publiczne, aby zapobiec pogwałceniu prawa widowni do informacji, gdy nadawca podlegający jurysdykcji danej Strony korzysta z wyłącznych praw do transmisji lub retransmisji, w rozumieniu artykułu 3, takiego wydarzenia.

Artykuł 9a⁽⁸⁾

Dostęp widowni do wydarzeń o dużym znaczeniu

1. Strony zachowują prawo do podjęcia środków mających na celu zagwarantowanie, by nadawca podlegający ich jurysdykcji nie nadawał na zasadzie wyłączności wydarzeń, które w opinii Strony mają duże znaczenie dla społeczeństwa, w taki sposób, by pozbawić zasadniczą część widowni na terytorium tej Strony możliwości obserwowania takich wydarzeń w przekazie na żywo lub z opóźnieniem w telewizji ogólnodostępnej. Jeśli to uczyni, Strona, której to dotyczy, może sporządzić listę określonych wydarzeń, które uważa za wydarzenia o dużym znaczeniu dla społeczeństwa.

2. Strony za pomocą odpowiednich środków zagwarantują, z poszanowaniem prawnych gwarancji przyznanych przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w uzasadnionych przypadkach także przez konstytucję danego państwa, by nadawca podlegający ich jurysdykcji nie korzystał z praw wyłączności nabytych przez niego po wejściu w życie Protokołu nowelizującego Europejską konwencję o telewizji ponadgranicznej w taki sposób, by pozbawić zasadniczą część publiczności na terytorium innej Strony możliwości obserwowania wydarzeń objętych listą sporządzoną przez tę drugą Stronę, w formie przekazu całości lub części wydarzenia na żywo, lub tam, gdzie to konieczne lub właściwe, z obiektywnych przyczyn leżących w interesie publicznym, przekazu z opóźnieniem całości lub części wydarzenia w telewizji ogólnodostępnej, zgodnie z określeniem przez drugą Stronę na mocy ustępu 1, przy spełnieniu następujących wymogów:

- a) Strona wprowadzająca środki, o których mowa w ustępie 1, sporządzi listę wydarzeń krajowych i zagranicznych, które Strona ta uważa za wydarzenia o dużym znaczeniu dla społeczeństwa;
- b) Strona uczyni to w sposób jasny i przejrzysty, w odpowiednim i właściwym czasie;
- c) Strona określi, czy te wydarzenia mają być dostępne w całości lub w części w formie przekazu na żywo lub tam, gdzie to konieczne lub właściwe, z obiektywnych przyczyn leżących w interesie publicznym, przekazu z opóźnieniem całości lub części wydarzenia;
- d) środki podjęte przez Stronę sporządzającą listę będą współmierne i możliwe szczególnie tak, by umożliwić innym Stronom podjęcie środków, o których mowa w niniejszym ustępie;
- e) Strona sporządzająca listę poinformuje o liście i związanych z nią środkach Stały Komitet w terminie przez niego określonym;
- f) środki podjęte przez Stronę sporządzającą listę muszą być zgodne z wytycznymi Stałego Komitetu, o których mowa w ustępie 3, i muszą uzyskać akceptację Stałego Komitetu.

Środki określone na podstawie niniejszego ustępu mogą mieć zastosowanie tylko do wydarzeń ujętych przez Stały Komitet na dorocznej liście, o której mowa w ustępie 3, i do praw wyłączności nabytych po wejściu w życie niniejszego protokołu nowelizującego.

3. Raz do roku Stały Komitet:

- a) opublikuje wspólną listę wydarzeń umieszczonych na listach krajowych oraz związanych z nimi środków, o których poinformowały Strony na podstawie ustępu 2 litera e);
- b) sporządzi wytyczne wymagające przyjęcia przez większość trzech czwartych członków, uzupełniające wymogi określone w ustępie 2 litery a) do e), w celu uniknięcia różnic między sposobem realizacji niniejszego artykułu a odpowiednimi przepisami Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 10

Cele kulturalne

1. ⁽⁹⁾ Tam, gdzie jest to możliwe, Strony transmitujące zagwarantują za pomocą odpowiednich środków, że nadawcy podlegający ich jurysdykcji przeznaczą większość czasu transmisji na dzieła europejskie, wyłączając czas przeznaczony na dzienniki, wydarzenia sportowe, teleturnieje, reklamy, usługi teletekstowe i telesprzedaż. Udział ten należy osiągać stopniowo, na podstawie odpowiednich kryteriów, uwzględniając obowiązki nadawcy wobec widzów w zakresie informacji, edukacji, kultury i rozrywki.

2. W przypadku różnicy zdań między Stroną odbierającą a emitującą co do zastosowania poprzedniego ustępu, możliwe jest, na żądanie jednej ze Stron, zwrócenie się do Stałego Komitetu, który przedstawi swą opinię doradczą na dany temat. Taka różnica zdań nie podlega procedurze arbitrażowej przewidzianej w artykule 26.

3. Strony zobowiązują się wspólnie poszukiwać najbardziej odpowiednich środków i procedur wspierania działalności i rozwoju w zakresie produkcji europejskiej bez dyskryminacji poszczególnych nadawców, szczególnie w krajach o niewielkich możliwościach produkcyjnych w zakresie programów audiowizualnych oraz w krajach o ograniczonych obszarach językowych.

4. ⁽¹⁰⁾ Strony zagwarantują, że nadawca podlegający ich jurysdykcji nie będzie nadawał dzieł kinematograficznych w okresie innym niż uzgodniony z właścicielami praw.

Artykuł 10a⁽¹¹⁾

Pluralizm środków masowego przekazu

W duchu zasad współpracy i wzajemnej pomocy leżących u podstaw tej Konwencji Strony dołożą starań, by zapobiec zagrożeniu dla pluralizmu środków masowego przekazu ze strony usług programowych transmitowanych lub retransmitowanych przez nadawcę lub inne osoby prawne lub fizyczne, podlegające ich jurysdykcji w rozumieniu artykułu 3.

Rozdział III

REKLAMY I TELESPRZEDAŻ⁽¹²⁾

Artykuł 11⁽¹³⁾

Wymogi ogólne

1. Wszystkie reklamy i telesprzedaż powinny być rzetelne i uczciwe.
2. Reklamy i telesprzedaż nie mogą wprowadzać w błąd ani przynosić szkody interesom konsumentów.
3. Reklamy i telesprzedaż adresowane do dzieci lub wykorzystujące dzieci w charakterze aktorów powinny unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść szkodę ich interesom, oraz uwzględniać szczególny charakter tej grupy widzów.
4. Telesprzedaż nie może zachęcać małoletnich do zawierania umów sprzedaży lub wynajmu towarów i usług.
5. Reklamodawcy nie mogą mieć wpływu redakcyjnego na treść programów.

Artykuł 12⁽¹⁴⁾

Czas trwania

1. Telesprzedaż, reklama i inne przekazy reklamowe, z wyjątkiem programów telesprzedaży w rozumieniu ustępu 3, nie mogą zajmować więcej niż 20% dziennego czasu transmisji. Reklama nie może zajmować więcej niż 15% dziennego czasu transmisji.
2. Reklama i telesprzedaż nie mogą zajmować więcej niż 20% danej godziny zegarowej.
3. Czas trwania programów telesprzedaży w usługach programowych, które nie są wyłącznie poświęcone telesprzedaży, nie może być krótszy niż 15 minut. Maksymalna liczba tych programów w ciągu dnia nie może przekroczyć ośmiu, a w dziennym czasie transmisji nie mogą one zajmować więcej niż trzy godziny. Muszą być one wyraźnie oznaczone za pomocą środków wizualnych i dźwiękowych.
4. W rozumieniu niniejszego artykułu z pojęcia reklamy wyłącza się:
 - ogłoszenia wytworzone przez nadawcę w związku z jego własnymi programami i inne produkty bezpośrednio związane z realizacją celów tych programów;
 - ogłoszenia w interesie publicznym i apele o charakterze dobroczynnym rozpowszechniane bezpłatnie.

Artykuł 13⁽¹⁵⁾

Forma i przedstawianie reklam i telesprzedaży

1. Reklamy i telesprzedaż powinny być oznaczone w sposób niebudzący wątpliwości co do ich charakteru i wyraźnie wyodrębnione z innych części składowych usługi programowej za pomocą środków wizualnych i/lub dźwiękowych. Z zasady reklamy i telesprzedaż powinny być transmitowane w blokach.
2. Zakazane są reklamy i telesprzedaż oddziałujące na podświadomość.
3. Zakazane są ukryte reklama i telesprzedaż, a w szczególności demonstrowanie towarów lub usług w programach w celach reklamowych.
4. Zakazane jest wykorzystywanie w reklamie i telesprzedaży wizerunku lub głosu osób stale występujących w programach informacyjnych czy publicystycznych.

Artykuł 14⁽¹⁶⁾

Miejsce reklam i telesprzedaży

1. Reklamy i telesprzedaż powinny być nadawane między programami. Pod warunkiem spełnienia wymogów zawartych w ustępach 2-5 niniejszego artykułu, reklamy i telesprzedaż mogą być nadawane także w przerwie programu pod warunkiem, że nie ucierpi na tym integralność i wartość programu oraz uprawnienia posiadaczy praw autorskich.

2. W programach złożonych z niezależnych części, programach sportowych lub innych o podobnej strukturze, zawierających przerwy, reklamy i telesprzedaż mogą być nadawane wyłącznie pomiędzy poszczególnymi częściami lub w przerwach.

3. Transmitowanie dzieł audiowizualnych, takich jak filmy fabularne i filmy wyprodukowane dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali, lekkiej rozrywki i programów dokumentalnych), trwających ponad 45 minut, może być przerwane tylko jeden raz podczas każdego pełnego okresu 45 minut. Następne przerwy dopuszcza się, jeśli dzieła takie trwają co najmniej 20 minut dłużej niż dwa lub więcej okresów pełnych 45 minut.

4. Gdy reklamy i telesprzedaż nadawane są w trakcie programów innych niż wymienione w ustępie 2, czas pomiędzy kolejnymi przerwami na reklamy i telesprzedaż nie może być krótszy niż 20 minut.

5. Reklam i telesprzedaży nie umieszcza się w żadnych transmisjach z uroczystości religijnych. Dzienniki i programy publicystyczne, dokumentalne i religijne oraz programy dla dzieci nie powinny być przerywane reklamami ani telesprzedażą, jeżeli ich planowany czas trwania jest krótszy niż trzydzieści minut. Jeśli ich planowany czas trwania wynosi trzydzieści minut lub dłużej, stosuje się przepisy poprzednich ustępów.

Artykuł 15

Reklama i telesprzedaż szczególnych produktów⁽¹⁷⁾

1. ⁽¹⁸⁾ Nie zezwala się na reklamę i telesprzedaż wyrobów tytoniowych.

2. ⁽¹⁹⁾ Reklama i telesprzedaż napojów alkoholowych wszelkich rodzajów powinny być zgodne z następującymi regułami:

- a) reklama i telesprzedaż nie mogą być adresowane w szczególności do małoletnich; nikt występujący w reklamie lub telesprzedaży w związku z konsumpcją napojów alkoholowych nie powinien wyglądać na osobę małoletnią;
- b) reklamy takie nie mogą wiązać konsumpcji alkoholu z ciężką fizyczną lub prowadzeniem samochodu;
- c) reklamy takie nie mogą zawierać stwierdzenia, że alkohol jest środkiem leczniczym, pobudzającym lub uspokajającym bądź środkiem rozwiązywania problemów osobistych;
- d) reklamy nie powinny zachęcać do nieumiarkowanego spożycia alkoholu ani też przedstawiać abstynencji lub umiarkowania w negatywnym świetle;
- e) nie należy kłaść przesadnego nacisku na zawartość alkoholu w napojach.

3. Reklamy leków i metod leczenia dostępnych na terytorium Strony transmitującej jedynie z przepisu lekarza są niedopuszczalne.

4. Reklamy wszelkich innych leków i metod leczenia powinny być łatwo rozpoznawalne jako takie, rzetelne, prawdziwe i możliwe do weryfikacji oraz zgodne z wymogiem ochrony jednostki przed szkodą.

5. ⁽²⁰⁾ Telesprzedaż leków i usług medycznych jest zabroniona.

Artykuł 16⁽²¹⁾

Reklamy i telesprzedaż adresowane szczególnie do jednej Strony

1. W celu uniknięcia zakłócenia konkurencji i zagrożenia systemu telewizyjnego danej Strony, reklamy i telesprzedaż skierowane bezpośrednio i z pewną regularnością do widowni konkretnej Strony, niebędącej Stroną transmitującą, nie mogą wykraczać przeciwko przepisom o reklamie i telesprzedaży obowiązującym na terytorium tej Strony.

2. Postanowienia poprzedniego ustępu nie mają zastosowania, gdy:

- a) wspomniane wyżej przepisy inaczej regulują reklamę i telesprzedaż transmitowane przez nadawcę podlegającego jurysdykcji danej Strony, a inaczej reklamę i telesprzedaż transmitowane przez nadawcę lub inną dowolną osobę prawną lub fizyczną podlegającą jurysdykcji innej Strony lub
- b) zainteresowane Strony zawarły dwustronne lub wielostronne porozumienie w tej sprawie.

Rozdział IV

SPONSOROWANIE

Artykuł 17

Wymogi ogólne

1. Gdy program lub cykl programów jest w całości lub w części sponsorowany, fakt ten powinien być wyraźnie stwierdzony przez umieszczenie stosownych informacji na początku i/lub końcu tego programu.

2. Sponsor w żadnych okolicznościach nie może wpływać na treść i układ programów sponsorowanych w sposób naruszający odpowiedzialność i redakcyjną niezależność nadawcy w zakresie tych programów.

3. Programy sponsorowane nie mogą zachęcać do sprzedaży, zakupu lub wynajmu produktów czy usług sponsora lub strony trzeciej, szczególnie drogą nawiązywania do tych produktów czy usług w programie w celu ich promocji.

Artykuł 18⁽²²⁾

Zakazane sponsorowanie

1. Programów nie mogą sponsorować osoby fizyczne lub prawne, których główna działalność polega na produkcji lub sprzedaży towarów lub świadczeniu usług, których reklamowanie i telesprzedaż są zakazane na mocy artykułu 15.

2. Firmy, których działalność obejmuje między innymi produkcję i sprzedaż leków i usług medycznych, mogą sponsorować programy poprzez promowanie nazwy, znaku towarowego, wizerunku lub działalności firmy, z wyłączeniem jakiegokolwiek odwoływania się do leków lub konkretnej formy usług medycznych dostępnych jedynie za pośrednictwem recepty lekarskiej na terytorium Strony transmitującej.

3. Nie dopuszcza się sponsorowania dzienników i magazynów aktualności.

Rozdział IVa⁽²³⁾

USŁUGI PROGRAMOWE POŚWIĘCONE WYŁĄCZNIE AUTOPROMOCJI LUB TELESPRZEDAŻY

Artykuł 18a

Usługi programowe poświęcone wyłącznie autopromocji

1. Przepisy niniejszej Konwencji stosuje się odpowiednio do usług programowych poświęconych wyłącznie autopromocji.

2. Inne formy reklamowania są dozwolone w takich usługach programowych, z uwzględnieniem ograniczeń określonych w artykule 12 ustępy 1 i 2.

Artykuł 18b

Usługi programowe poświęcone wyłącznie telesprzedaży

1. Przepisy niniejszej Konwencji stosuje się odpowiednio do usług programowych poświęconych wyłącznie telesprzedaży.

2. Inne formy reklamowania są dozwolone w takich usługach programowych, z uwzględnieniem ograniczeń określonych w artykule 12 ustęp 1. Artykułu 12 ustęp 2 nie stosuje się.

Rozdział V

POMOC WZAJEMNA

Artykuł 19

Współpraca między Stronami

1. Strony zobowiązują się do udzielania sobie wzajemnej pomocy przy wprowadzaniu w życie niniejszej konwencji.

2. W tym celu:

- a) każda Układająca się Strona wyznaczy jeden lub więcej organów właściwych, których nazwy i adresy przekaze Sekretariatowi Generalnemu Rady Europy w momencie składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- b) Strona, która wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, określi w swym powiadomieniu na mocy punktu a) kompetencje poszczególnych organów właściwych.

3. Organ właściwy wyznaczony przez Stronę:

- a) dostarcza informacje przewidziane w artykule 6 ustęp 2 niniejszej konwencji;
- b) dostarcza informacje na żądanie organu właściwego wyznaczonego przez inną Stronę, dotyczące wewnętrznych przepisów prawnych i praktyki w dziedzinach objętych niniejszą konwencją;
- c) współpracuje z organami właściwymi wyznaczonymi przez inne Strony, jeśli będzie to mogło zwiększyć skuteczność środków podjętych w celu wprowadzania w życie niniejszej konwencji;
- d) rozważy wszelkie trudności powstające w wyniku stosowania niniejszej konwencji, na jakie zwróci jej uwagę organ właściwy wyznaczony przez inną Stronę.

Rozdział VI

STAŁY KOMITET

Artykuł 20

Stały Komitet

1. Dla celów niniejszej konwencji powołany zostanie Stały Komitet.
2. ⁽²⁴⁾ Każdą ze Stron może w Stałym Komitecie reprezentować jeden lub więcej delegatów. Każda delegacja będzie posiadać jeden głos. W ramach swych kompetencji Wspólnota Europejska będzie korzystać z prawa głosu, z liczbą głosów równą liczbie swych Państw członkowskich będących Stronami niniejszej konwencji; Wspólnota Europejska nie będzie korzystać z prawa głosu w tych przypadkach, gdy będą to czynić jej Państwa członkowskie i odwrotnie.
3. Każde z Państw wymienionych w artykule 29 ustęp 1, nie będące Stroną niniejszej konwencji, może być reprezentowane w Komitecie przez obserwatora.
4. ⁽²⁵⁾ Stały Komitet, w celu realizacji pełnionych funkcji, może zwracać się o radę do ekspertów. Z własnej inicjatywy lub na żądanie zainteresowanej instytucji może zaprosić na swe obrady lub część obrad w ramach jednego posiedzenia dowolną instytucję międzynarodową lub krajową, rządową lub pozarządową, posiadającą kwalifikacje w dziedzinie objętej niniejszą konwencją.
5. Stały Komitet zwołuje Sekretarz Generalny Rady Europy. Jego pierwsze posiedzenie odbędzie się w ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie konwencji. Komitet będzie się następnie zbierał na każde żądanie jednej trzeciej Stron lub Komitetu Ministrów Rady Europy albo z inicjatywy Sekretarza Generalnego Rady Europy, zgodnie z postanowieniem artykułu 23 ustęp 2, lub też na żądanie jednej lub więcej Stron zgodnie z postanowieniami artykułów 21 litera c) oraz 25 ustęp 2.
6. Większość Stron stanowić będzie quorum dla odbycia posiedzenia Stałego Komitetu.
7. ⁽²⁶⁾ Zgodnie z ustaleniami artykułu 9a ustęp 3 litera b) oraz artykułu 23 ustęp 3 decyzje Stałego Komitetu będą podejmowane większością trzech czwartych głosów członków obecnych na posiedzeniu.
8. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszej konwencji, Stały Komitet ustali swój własny regulamin.

Artykuł 21⁽²⁷⁾

Funkcje Stałego Komitetu

1. Stały Komitet odpowiada za przestrzeganie i stosowanie niniejszej konwencji. Może on:
 - a) przedstawić Stronom zalecenia odnośnie do stosowania niniejszej konwencji;
 - b) zgłaszać sugestie co do koniecznych modyfikacji konwencji oraz badać propozycje takich modyfikacji zgłoszone zgodnie z postanowieniami artykułu 23;
 - c) badać na życzenie jednej lub więcej Stron kwestie związane z interpretacją przepisów konwencji;
 - d) dokładać wszelkich starań w celu osiągnięcia polubownego rozstrzygnięcia wszelkich trudności przedstawionych mu na mocy artykułu 25;
 - e) przedstawiać zalecenia Komitetowi Ministrów dotyczące zaproszenia do przystąpienia do konwencji Państw innych niż wymienione w artykule 29 ustęp 1.
 - f) wydawać opinie w sprawie nadużycia praw w myśl artykułu 24a ustęp 2 litera c).

2. Oprócz tego Stały Komitet:

- a) sporządzi wytyczne, o których mowa w artykule 9a ustępie 3 litera b), w celu zapobiegania różnicom między realizacją ustaleń niniejszej Konwencji dotyczącej dostępu widowni do wydarzeń o dużym znaczeniu dla społeczeństwa a odpowiednich ustaleń Wspólnoty Europejskiej;
- b) opiniuje środki podjęte przez Strony, które sporządziły listę wydarzeń krajowych i zagranicznych, które w opinii tych Stron mają duże znaczenie dla społeczeństwa zgodnie z artykułem 9a ustęp 2;
- c) raz do roku publikuje skonsolidowaną listę wydarzeń umieszczonych na listach oraz związanych z nimi środków, o których poinformowały Strony na podstawie artykułu 9a ustęp 2 litera e).

Artykuł 22

Sprawozdania Stałego Komitetu

Po każdym posiedzeniu Stały Komitet złoży Stronom i Komitetowi Ministrów Rady Europy sprawozdanie ze swych obrad i podjętych decyzji.

Rozdział VII

POPRAWKI

Artykuł 23

Poprawki

1. Każda ze Stron może zgłosić propozycje poprawek do niniejszej konwencji.

2. ⁽²⁸⁾ Wszelkie propozycje poprawek przedłożone zostaną Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, który poinformuje o nich Państwa członkowskie Rady Europy, inne Państwa-Strony Europejskiej konwencji kulturalnej, Wspólnotę Europejską oraz wszelkie Państwa nieczłonkowskie, które przystąpią lub zostaną zaproszone do przystąpienia do niniejszej konwencji zgodnie z postanowieniami artykułu 30. Sekretarz Generalny Rady Europy zwoła posiedzenie Stałego Komitetu najwcześniej w dwa miesiące po otrzymaniu propozycji.

3. Stały Komitet rozpatrzy każdą propozycję poprawki i przedstawi jej tekst przyjęty przez większość trzech czwartych członków Stałego Komitetu do zatwierdzenia Komitetowi Ministrów. Po zatwierdzeniu tekst zostanie przekazany Stronom do przyjęcia.

4. Poprawka wejdzie w życie trzydziestego dnia od chwili, w której wszystkie Strony poinformują Sekretarza Generalnego o jej przyjęciu.

5. ⁽²⁹⁾ Komitet Ministrów może jednak, po skonsultowaniu się ze Stałym Komitetem, zadecydować o wejściu w życie konkretnej poprawki po upływie okresu 2 lat od terminu, w którym mogła ona zostać zaakceptowana, jeśli któraś ze Stron nie poinformowała Sekretarza Generalnego Rady Europy o sprzeciwie wobec jej wejścia w życie. W przypadku zgłoszenia takiego sprzeciwu poprawka wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po terminie, w którym Strona Konwencji, która zgłosiła sprzeciw, złożyła swój dokument akceptacji u Sekretarza Generalnego Rady Europy.

6. ⁽³⁰⁾ Jeśli poprawka została przyjęta przez Komitet Ministrów, lecz nie weszła jeszcze w życie zgodnie z ustępami 4 lub 5, to Państwo lub Wspólnota Europejska nie mogą wyrazić zgody na związanie się Konwencją bez równoczesnego przyjęcia poprawki.

Rozdział VIII

DOMNIEMANE NARUSZENIA

Artykuł 24

Domniemane naruszenia

1. Strona, która uzna, iż miało miejsce naruszenie niniejszej konwencji, poinformuje Stronę nadającą program o domniemaniu naruszenia, po czym obie Strony dołożą starań, by przezwyciężyć trudności na podstawie postanowień artykułów 19, 25 i 26.

2. Jeśli domniemane naruszenie będzie posiadać charakter jawny, poważny i groźny, dotyczyć ważnych kwestii publicznych i odnosić się do artykułu 7 ustępy 1 lub 2, art. 12, art. 13 ustęp 1 (pierwsze zdanie), art. 14 lub 15 ustępy 1 lub 3, a także utrzymywać się w ciągu 2 tygodni po przesłaniu informacji o nim, Strona odbierająca może tymczasowo zawiesić retransmisję inkryminowanej usługi programowej.

3. We wszystkich pozostałych przypadkach domniemanego naruszenia, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 4, Strona odbierająca może zawiesić tymczasowo retransmisję inkryminowanej usługi programowej po upływie ośmiu miesięcy od poinformowania o naruszeniu, jeśli domniemane naruszenie utrzymuje się.

4. Tymczasowe zawieszenie retransmisji jest niedopuszczalne w przypadkach domniemanych naruszeń artykułu 7 ustęp 3 oraz art. 8, 9 lub 10.

Artykuł 24a⁽³¹⁾

Domniemane nadużycia praw przyznanych przez Konwencję

1. Za nadużycie praw uznaje się sytuację, w której usługa programowa jest skierowana przez nadawcę w całości bądź głównie na terytorium innej Strony Konwencji niż ta, która sprawuje jurysdykcję nad nadawcą ("Strona odbierająca"), a nadawca wybrał siedzibę w celu uniknięcia przepisów prawa w dziedzinach objętych zakresem Konwencji, którym by podlegał, gdyby znajdował się w jurysdykcji tamtej Strony Konwencji.

2. Gdy jedna ze Stron Konwencji uznaje, że doszło do takiego nadużycia praw, obowiązuje następująca procedura:

- a) zainteresowane Strony Konwencji dołożą starań, by osiągnąć polubowne rozwiązanie;
- b) jeżeli w ciągu trzech miesięcy nie osiągną rozwiązania, Strona odbierająca wniesie sprawę pod obrady Stałego Komitetu;
- c) po wysłuchaniu stanowisk zainteresowanych Stron Stały Komitet w ciągu 6 miesięcy od czasu wniesienia sprawy wyda opinię o tym, czy nastąpiło nadużycie praw, i poinformuje o tym zainteresowane Strony.

3. Jeżeli Stały Komitet uznał, że doszło do nadużycia praw, Strona, w której jurysdykcji znajduje się nadawca, podejmie właściwe działania, aby usunąć to nadużycie, i poinformuje Stały Komitet o podjętych krokach.

4. Jeżeli Strona, w której jurysdykcji znajduje się nadawca, w ciągu sześciu miesięcy nie podejmie działań określonych w ustępie 3, zainteresowane Strony podejmą arbitraż określony w artykule 26 ustęp 2 oraz w załączniku do Konwencji.

5. Strona odbierająca nie podejmie żadnych kroków przeciwko usłudze programowej do czasu zakończenia arbitrażu.

6. Wszelkie środki proponowane bądź podjęte na mocy niniejszego artykułu muszą być zgodne z artykułem 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Rozdział IX

ROZWIĄZYWANIE SPORÓW

Artykuł 25

Postępowanie pojednawcze

1. W przypadku trudności powstałych w stosowaniu niniejszej konwencji, zainteresowane strony dołożą starań, by osiągnąć polubowne rozwiązanie.

2. Jeżeli żadna ze stron nie zgłosi sprzeciwu, Stały Komitet może rozpatrzyć sprawę, będąc do dyspozycji zainteresowanych stron, w celu osiągnięcia zadowalającego rozstrzygnięcia w możliwie najkrótszym czasie, a także sformułowania tam, gdzie to będzie wskazane, opinii doradczej na dany temat.

3. Każda ze stron zainteresowanych zobowiązuje się niezwłocznie przekazać Stałemu Komitetowi wszelkie informacje i środki niezbędne do wykonywania przezeń funkcji wynikających z poprzedniego ustępu.

Artykuł 26

Arbitraż

1. Jeżeli zainteresowane strony nie zdołają rozstrzygnąć sporu zgodnie z postanowieniami artykułu 25, mogą na mocy wspólnego porozumienia przekazać ten spór do rozpatrzenia w drodze arbitrażu, którego procedurę określa załącznik do niniejszej konwencji. W przypadku nieosiągnięcia takiej ugody co do arbitrażu w ciągu sześciu miesięcy od złożenia pierwszej prośby o wszczęcie postępowania pojednawczego, spór może być przekazany do arbitrażu na żądanie jednej ze stron.

2. Każda ze Stron może w dowolnym czasie stwierdzić, że uznaje za obowiązkowe z mocy prawa i bez specjalnej zgody, zastosowanie, w odniesieniu do każdej innej Strony przyjmującej to samo zobowiązanie, procedury arbitrażowej przewidzianej w załączniku do konwencji.

Rozdział X

INNE POROZUMIENIA MIĘDZYNARODOWE I PRAWO WEWNĘTRZNE STRON

Artykuł 27

Inne porozumienia i ustalenia międzynarodowe

1. ⁽³²⁾ Strony, będące członkami Wspólnoty Europejskiej, będą w stosunkach wzajemnych kierować się przepisami Wspólnoty, a więc tym samym nie będą stosować reguł wynikających z niniejszej konwencji, z wyjątkiem sytuacji, w której dana kwestia nie jest regulowana przepisami Wspólnoty.

2. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie zabrania Stronom zawierania porozumień międzynarodowych uzupełniających lub rozwijających te postanowienia albo rozszerzających zakres ich zastosowania.

3. W przypadku porozumień dwustronnych niniejsza konwencja nie zmienia praw i obowiązków Stron, jakie wynikają z takich porozumień, a nie wpływają na korzystanie przez inne Strony z ich praw lub wykonywanie ich zobowiązań na mocy niniejszej konwencji.

Artykuł 28⁽³³⁾

Stosunek Konwencji do prawa wewnętrznego Stron

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie zabrania Stronom stosowania przepisów surowszych lub bardziej szczegółowych niż zawarte w niniejszej Konwencji wobec usług programowych transmitowanych przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji w rozumieniu artykułu 5.

Rozdział XI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 29

Podpisanie i wejście w życie

1. ⁽³⁴⁾ Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisu dla Państw członkowskich Rady Europy oraz innych Państw-Stron Europejskiej konwencji kulturalnej, jak również Wspólnoty Europejskiej. Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Niniejsza konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie 3 miesięcy od dnia, w którym siedem Państw, w tym co najmniej pięć Państw członkowskich Rady Europy, wyrazi zgodę na uznanie konwencji za wiążącą zgodnie z postanowieniami poprzedniego ustępu.

3. Każde Państwo może zadeklarować w czasie podpisywania lub w każdym późniejszym terminie poprzedzającym wejście w życie niniejszej konwencji w stosunku do tego Państwa, że będzie stosować konwencję tymczasowo.

4. ⁽³⁵⁾ W odniesieniu do każdego Państwa wymienionego w ustępie 1 lub do Wspólnoty Europejskiej, które wyrażą zgodę na związanie się postanowieniami niniejszej konwencji w terminie późniejszym, konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 30

Przystąpienie państw nieczłonkowskich

1. Po wejściu w życie niniejszej konwencji Komitet Ministrów Rady Europy, po konsultacji z Układającymi się Państwami, może zaprosić dowolne inne Państwo do przystąpienia do niniejszej konwencji na mocy decyzji podjętej większością głosów, przewidzianą artykułem 20 d) Statutu Rady Europy, oraz jednomyślną decyzją przedstawicieli Układających się Państw upoważnionych do uczestnictwa w Komitecie.

2. W odniesieniu do każdego Państwa przystępującego niniejsza konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 31

Terytorialny zakres stosowania

1. W czasie podpisania konwencji lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, każde Państwo może określić terytorium lub terytoria, do których stosować się będzie niniejsza konwencja.

2. Każde Państwo może też rozszerzyć stosowanie niniejszej konwencji na dowolne inne terytorium w późniejszym terminie w drodze oświadczenia złożonego Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, określającego granice tego terytorium. W odniesieniu do takiego terytorium niniejsza konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania takiego oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Wszelkie oświadczenia poczynione na mocy dwóch poprzednich ustępów mogą zostać wycofane, w odniesieniu do dowolnego terytorium wymienionego w takich oświadczeniach, w drodze notyfikacji przedłożonej Sekretarzowi Generalnemu. Skutkuje ono w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 32

Zastrzeżenia

1. ⁽³⁶⁾ W czasie podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia każde Państwo może zadeklarować, iż zastrzega sobie prawo do ograniczenia retransmitowania na swym terytorium - tylko w takim zakresie, w jakim retransmitowanie to jest niezgodne z jego prawem wewnętrznym - usług programowych zawierających reklamy napojów alkoholowych, stosownie do reguł przewidzianych artykułem 15 ustęp 2 niniejszej Konwencji.

Nie przyjmuje się innych zastrzeżeń.

2. Zastrzeżenie zgłoszone zgodnie z poprzednim ustępem nie podlega sprzeciwom.

3. Każde z Układających się Państw, które złoży zastrzeżenie na mocy ustępu 1, może wycofać je w całości lub w części w drodze powiadomienia przedłożonego Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Wycofanie zastrzeżenia skutkuje z dniem otrzymania takiego powiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

4. Strona, która złoży zastrzeżenie w odniesieniu do postanowienia niniejszej konwencji, nie może domagać się stosowania tego postanowienia przez którąkolwiek inną Stronę; jeśli jednak zastrzeżenie takie jest częściowe lub warunkowe, Strona może żądać stosowania tego postanowienia w takim zakresie, w jakim sama je przyjęła.

Artykuł 33

Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może w dowolnym momencie wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze notyfikacji przedłożonej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Wypowiedzenie takie skutkuje pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 34⁽³⁷⁾

Zawiadomienia

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadamia Państwa członkowskie Rady, inne Państwa-Strony Europejskiej konwencji kulturalnej, Wspólnotę Europejską oraz wszelkie Państwa, które przystąpią lub zostaną zaproszone do przystąpienia do niniejszej konwencji, o:

- a) wszelkich podpisaniach;
- b) złożeniu wszelkich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) wszelkich datach wejścia w życie niniejszej konwencji na mocy artykułów 29, 30 i 31;
- d) wszelkich sprawozdaniach sporządzonych zgodnie z postanowieniami artykułu 22;
- e) wszelkich innych aktach, deklaracjach, notyfikacjach i komunikatach związanych z niniejszą konwencją.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc w tym celu należycie upoważnieni, złożyli swe podpisy pod niniejszą konwencją.

Sporządzono w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który będzie przechowywany w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy prześle uwierzytelnione kopie wszystkim Państwom członkowskim Rady Europy, innym Państwom-Stronom Europejskiej konwencji kulturalnej, Wspólnocie Europejskiej oraz każdemu Państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej konwencji.

Załącznik

Arbitraż

1. Wniosek o wszczęcie postępowania arbitrażowego przedkłada się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Powinien on zawierać nazwę drugiej strony sporu oraz określać przedmiot sporu. Sekretarz Generalny przekaze w ten sposób otrzymaną informację wszystkim Stronom niniejszej konwencji.

2. W przypadku sporu między dwiema Stronami, z których jedna jest państwem członkowskim Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, która sama jest Stroną konwencji, wniosek o postępowanie arbitrażowe należy przedłożyć zarówno Państwu członkowskiemu, jak i Wspólnocie, które wspólnie powiadomią Sekretarza Generalnego w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku, czy to Państwo członkowskie lub Wspólnota, czy też Państwo członkowskie i Wspólnota razem będą stanowić stronę sporu. W przypadku braku takiego powiadomienia w wymienionym terminie, Państwo członkowskie i Wspólnota uważane będą za jedną i tę samą stronę sporu dla celów stosowania postanowień regulujących ustanawianie i procedurę sądu arbitrażowego. To samo stosuje się do sytuacji, gdy Państwo członkowskie i Wspólnota, działając wspólnie, występują jako strona sporu. W przypadkach przewidzianych niniejszym ustępem termin jednego miesiąca przewidziany w pierwszym zdaniu ustępu 4 poniżej przedłuża się do dwóch miesięcy.

3. Sąd arbitrażowy składa się z trzech członków: każda ze stron sporu wyznacza jednego arbitra, którzy następnie w drodze porozumienia wyznaczają trzeciego arbitra będącego przewodniczącym sądu. Przewodniczący nie może być obywatelem którejkolwiek ze stron sporu, ani też mieszkać na stałe na terytorium jednej z tych stron, być przez nie zatrudniony ani mieć do czynienia ze sprawą w innym charakterze.

4. Jeśli jedna ze stron nie wyznaczy arbitra w ciągu jednego miesiąca od powiadomienia o wniosku przez Sekretarza Generalnego Rady Europy, arbiter taki zostanie wyznaczony na żądanie drugiej strony przez Przewodniczącego Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w ciągu następnego okresu jednomiesięcznego. Jeśli Przewodniczący Trybunału będzie niezdolny do działania lub jest obywatelem jednego z Państw będących stronami w sporze, wyznaczenia arbitra dokona Wiceprzewodniczący Trybunału lub najstarszy sędzia, jaki będzie osiągalny, nie będący przy tym obywatelem jednej ze stron sporu. Ta sama procedura będzie stosowana, jeśli w ciągu jednego miesiąca od wyznaczenia drugiego arbitra nie zostanie wyznaczony przewodniczący sądu rozjemczego.

5. Przepisy ustępów 3 i 4 stosuje się w miarę potrzeby w celu wypełnienia ewentualnych wakatów.

6. Dwie lub więcej stron, które w drodze porozumienia ustalą, że ich interes jest zbieżny, wyznaczają wspólnego arbitra.

7. Strony sporu oraz Stały Komitet zapewnią sądowi rozjemczemu wszelkie udogodnienia niezbędne dla efektywnego przeprowadzenia postępowania.

8. Sąd rozjemczy ustali swój własny regulamin postępowania. Decyzje będą podejmowane większością głosów. Wyrok sądu jest ostateczny i wiążący.

9. Sąd rozjemczy poinformuje o swym wyroku Sekretarza Generalnego Rady Europy, który z kolei powiadomi wszystkie Strony niniejszej konwencji.

10. Każda ze stron sporu poniesie koszty powołania swego arbitra; obie strony w równych częściach poniosą koszty powołania trzeciego arbitra oraz koszty związane z arbitrażem.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej. Dano w Warszawie dnia 9 lipca 1990 r.

Przypisy:

¹⁾ Art. 2 lit. c) zmieniona przez art. 3 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁾ Art. 2 lit. f) zmieniona przez art. 4 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³⁾ Art. 2 lit. g) dodana przez art. 5 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

⁴⁾ Art. 2 lit. h) według numeracji ustalonej przez art. 6 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

⁵⁾ Art. 5 zmieniony przez art. 7 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

⁶⁾ Art. 8 zmieniony przez art. 8 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

⁷⁾ Art. 9 zmieniony przez art. 9 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

⁸⁾ Art. 9a dodany przez art. 10 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

⁹⁾ Art. 10 ust. 1 zmieniony przez art. 11 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r. (Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁰⁾ Art. 10 ust. 4 zmieniony przez art. 12 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.

(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹¹⁾ Art. 10a dodany przez art. 13 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹²⁾ Tytuł zmieniony przez art. 14 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹³⁾ Art. 11 zmieniony przez art. 15 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁴⁾ Art. 12 zmieniony przez art. 16 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁵⁾ Art. 13 zmieniony przez art. 17 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁶⁾ Art. 14 zmieniony przez art. 18 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁷⁾ Tytuł zmieniony przez art. 19 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁸⁾ Art. 15 ust. 1 zmieniony przez art. 19 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

¹⁹⁾ Art. 15 ust. 2 zmieniony przez art. 19 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁰⁾ Art. 15 ust. 5 dodany przez art. 21 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²¹⁾ Art. 16 zmieniony przez art. 22 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²²⁾ Art. 18 zmieniony przez art. 23, 24 i 25 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²³⁾ Rozdział IVa dodany przez art. 26 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁴⁾ Art. 20 ust. 2 zmieniony przez art. 33 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁵⁾ Art. 20 ust. 4 zmieniony przez art. 27 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁶⁾ Art. 20 ust. 7 zmieniony przez art. 27 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁷⁾ Art. 21 zmieniony przez art. 28 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁸⁾ Art. 23 ust. 2 zmieniony przez art. 33 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

²⁹⁾ Art. 23 ust. 5 dodany przez art. 29 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³⁰⁾ Art. 23 ust. 6 dodany przez art. 29 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³¹⁾ Art. 24a dodany przez art. 30 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³²⁾ Art. 27 ust. 1 zmieniony przez art. 33 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³³⁾ Art. 28 zmieniony przez art. 31 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³⁴⁾ Art. 29 ust. 1 zmieniony przez art. 33 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.
(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³⁵⁾ Art. 29 ust. 4 zmieniony przez art. 33 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.

(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³⁶⁾ Art. 32 ust. 1 zmieniony przez art. 32 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.

(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.

³⁷⁾ Art. 34 zmieniony przez art. 33 Protokołu poprawek z dnia 9 września 1998 r.

(Dz.U.2004.28.250) zmieniającego nin. Konwencję z dniem 1 marca 2002 r.